

**WERELD
GOEDE WIL
COMMENTAAR**

RASSENVERHOUDINGEN

RASSEN – GENEN – CULTUUR – BEWUSTZIJN

RAS – GENEN – CULTUUR – BEWUSTZIJN

“Het is onvermijdelijk dat er rasverschillen, nationale veten en klassenverschil bestaan, maar het is even noodzakelijk, dat deze moeten verdwijnen. De wereld is één wereld. De mensheid is een éénheid in het evolutionaire proces. Meningsverschillen zijn mensenwerk en brengen haat en scheiding voort. Wanneer aan de kinderen van de verschillende rassen van hun vroegste jeugd af geleerd wordt, dat er geen verschil bestaat, dat alle mensen broeders zijn en de schijnbare verschillen in wezen slechts aan de oppervlakte liggen, dan zullen toekomstige generaties het probleem van de onderlinge wereldverhoudingen onbevooroordeeld benaderen, zonder rassentrots of ingeprente historische wrevel”.

Alice Bailey: *Het Naar Buiten Treden van de Geestelijke Hiërarchie*, Eng. pp 195-6

De waarneming en begunstiging van de mens van rassen- en etnische ongelijkheid heeft waarschijnlijk meer uitbuiting, meer ellende, meer gefrustreerd menselijke capaciteit, meer dood en genocide veroorzaakt dan iets anders. Het is dus echt belangrijk, dat mensen van goede wil tijd en energie spenderen om diep over dit probleem na te denken, om te helpen een betere toekomst voor de gehele mensheid voor zich te zien, en te helpen deze toekomst op te bouwen.

Per definitie, mensen van goede wil zien de goedheid in iedere persoon en in elke groep, en willen het beste in iedereen er uit halen. Mensen van goede wil zien in dat het slechts het begin van het proces is om een probleem te identificeren en de oorzaak ervan te achterhalen, dat wij eerst tot de oorzaak ervan moeten doordringen. Het belangrijkste werk is te helpen een visie op te bouwen van een betere wereld, die zo realistisch mogelijk is, en die visie gronden in het praktische werk van het dagelijkse leven – dat laboratorium van de ziel dat aan ieder van ons onze krachten en zwakheden onthult en ons in staat stelt tot effectiever dienen uit te groeien.

Veel mensen begrijpen tegenwoordig de visie van een wereld, waarin rassen en etnisch bewustzijn geen barrière meer is voor goede menselijke verhoudingen. Enkeligen kunnen zelfs de mogelijkheid gewaarworden van een open deur voor ons allen in een wereld na het rassen- en etnische tijdperk – in feite, naar een wereld van de ene mensheid. Dat de mensen in deze termen kunnen denken, praten en zich gedragen is een prachtige be-

vestiging van het paradigma van de ene mensheid, dat begint op te komen als een krachtige bepalende factor in wereldaangelegenheden. Maar deze waarneming mag ons niet verblinden voor het feit, dat veel mensen en instellingen blijven hangen aan de oude emotionele patronen en denkgewoonten die het gevoel van ongelijkheid in de maatschappij handhaven en rassendiscriminatie aanmoedigen, en op die manier haat levendig houden, dat al lang geleden had moeten uitsterven. Wij moeten eerlijk erkennen hoe groot de omvang en hoe hardnekkig de rassen en etnische ongelijkheden, en die van de rassenhaat en conflicten zijn. Wij dienen ook de vele voorbeelden te loven, waar een nieuwe visie en de moedige acties van verschillende mensen en groepen over de hele wereld geholpen hebben om verankerde vooroordelen, onrechtvaardige wetten, en etnisch geweld te overwinnen en gemeenschappen en naties te helpen om over te gaan op meer verlichte denkgewoonten en tot meer omvattende patronen van verhoudingen en leven. Het is goed voor ons de enorme vooruitgang te vieren, die in de rassenverhoudingen heeft plaatsgevonden: maar het is essentieel dat wij erkennen, dat er nog een lange weg te gaan is.

Het is een verbazingwekkend feit, dat het idee ras als “natuurlijke, afzonderlijke afdelingen binnen de menselijke soort, gebaseerd op zichtbare fysieke verschillen, in feite van recente oorsprong is. Volgens de Oxford Dictionary werd naar men weet het woord ‘ras’ in deze moderne betekenis voor het eerst gebruikt in 1774. Dat was gedurende de periode die “wij nu de Eeuw van de Verlichting noemen, waarin de wetenschappelijke methode ontstond en een vrijwel universeel enthousiasme om alles van aanduidingen te voorzien en te classificeren.

Van deze periode hebben wij de oorspronkelijke ideeën geërfd van mensen als Linnaeus, die vijf mensenrassen voorstelde. Linnaeus baseerde deze groeperingen allereerst op de plaats van oorsprong, en hij beschreef elk ras in termen van de karaktereigenschappen die volgens hem de mensen kenschetsten, die ertoe behoorden. Het was pas later dat huidskleur en andere fysieke kenmerken een steeds belangrijker factor werden, en tenslotte werden ze uiteraard enkel en alleen bepalend.

Door heel de geschiedenis heen hebben de mensen sterke patronen van socialisatie laten zien. Deze kwamen van nature op uit de behoefte het welzijn en de overleving van de stam of groep te verzekeren, waarvan de noden waren geautoriseerd door gedeelde rituelen en gemeenschapsstruc-

turen. Maar ze konden ook versterkt worden door de buitenstaander als een onbetrouwbare vreemde te zien en, als gevolg daarvan, als minder dan een mens. Het denkbeeld ras versterkte dit patroon en, als een etiketteringsmechanisme gebruikt, verleende het al gauw de status van superioriteit aan één duidelijk identificeerbaar deel van de mensheid, door anderen als van nature inferieur te kenschetsen.

De combinatie van de wetenschappelijke methode met de verdelende gedragspatronen, die de mensheid millennia lang gevestigd heeft, vormde een fataal brouwsel, dat geloof in groepssuperioriteit bevordert heeft, wat als een rechtvaardiging diende voor slavernij, uitbuitend kolonialisme, vreemdelingenhaat, en de verschillende volkerenmoorden, die zulk een donkere schandvlek op onze geschiedenis hebben achtergelaten. Die hebben tot nu toe geleid tot de vergiftiging van vele aspecten van de menselijke verhoudingen – individueel, groep, nationaal en internationaal.

Maar onze wereld is nu ingekrompen. De menselijke mobiliteit is in de laatste twee eeuwen onherkenbaar toegenomen, tot zover dat over de wereld reizen voor grote aantallen mensen heel gewoon is geworden. Onze steden worden steeds meer kosmopolitisch, en de vermenging van mensen van over de hele wereld is nu groter dan te eniger tijd in de geschiedenis. Evenals dat met alle menselijke verschijnselen het geval is, levert dat zowel goede als slechte resultaten op. Aan de ene kant geeft reizen een enorme kans om het denken te verruimen en het hart te openen voor de miljoenen mensen die van de gelegenheid kunnen profiteren, doordat zij genoeg geld hebben en op zijn minst in gematigd vrije landen leven. Maar voor de armen, de berooiden en de politiek onderdrukten, de vluchteling en de asielzoeker is reizen naar andere delen van de wereld vaak synoniem met uitbuiting, slachtoffer zijn en tragedie. De problemen van economische migranten, en van degenen die politiek asiel zoeken, om twee voorbeelden te noemen, zijn nu goed gedocumenteerd en gepubliceerd, maar helaas zijn degenen die daarbij een verantwoordelijke rol spelen meestal onwillig of traag om dit probleem met de nodige ruimhartigheid aan te pakken.

Dit alles biedt ons zowel een unieke gelegenheid en een urgente noodzaak het thema ras eerlijk onder ogen te zien, de misstanden te erkennen, te doen wat wij kunnen om deze te verhelpen, en een nieuw gevoel van ras-sengelijkheid en harmonie te propageren, dat alleen goed kan zijn voor alle mensen op de wereld. Met kennis van de feiten, met moed en met een mil-

de geest kunnen deze verhoudingen zijn – en in veel gevallen zijn ze dat inderdaad al – goedge maakt en getransformeerd tot gezonde, aanmoedigende voorbeelden van juiste verhoudingen.

De mensheid is een complex wezen. Behalve dat ze in staat is tot de meest monstrueuze wreedheid en egoïsme zijn wij ook getuigen van buitengewone levens van onzelfzuchtige liefde en praktische goede wil. Het is voor velen een raadsel hoe zulke uitersten van motief en gedrag naast elkaar kunnen bestaan. Maar, zoals de Russische schrijver Alexander Solzhenitsyn het stelt “...de lijn die goed en kwaad verdeelt snijdt door het hart van ieder mens”. En de schoonheid van de menselijke geest is zodanig, dat telkens wanneer er een overtreding is van de spirituele wet van juiste menselijke verhoudingen, er groepen mensen opstaan om de wonden te verzorgen, om het lijden te verzachten, en het fatsoen en de vriendelijkheid overal, waar dan ook op de wereld, te herstellen.

Ras en Erfelijkheid

De ontdekking op het gebied van genetica, en vooral het decoderen van het menselijke genoom, is een van de opwindendste wetenschappelijke ontdekkingen van de afgelopen twintig jaar. Daar het ras populair gezegd bepaald wordt in termen van duidelijk waarneembare fysieke kenmerken, is het interessant te zien wat voor inzichten de nieuwe wetenschap van de genetica te bieden heeft. Het is heel leerzaam van deze nieuwe wetenschap te vernemen dat het begrip ras vanuit biologisch gezichtspunt vrijwel geen betekenis heeft. Natuurlijk zijn er geringe genetische verschillen tussen elk mens, wat – niet verbazingwekkend – betekent, dat iedereen fysiek uniek is. Zelfs identieke (monozygotieke) tweelingen vertonen kleine genetische verschillen. Maar wanneer wij twee willekeurig uitgekozen mensen vergelijken, dan lijken hun genomen genetisch 99,9% op elkaar. Terwijl enkele spirituele tradities van de wereld een geschiedenis voor de mensheid aanvoeren, die miljoenen jaren teruggaat, met de cyclische opkomst en verval van opeenvolgende beschavingen, is de huidige opvatting onder de voornaamste paleobiologen en antropologen, dat de mensheid heel jong is. Zij veronderstellen, dat wij als soort ongeveer 200.000 jaar geleden in Afrika zijn opgekomen en, door opeenvolgende migratiepatronen, ons geleidelijk aan in de rest van de wereld vestigde. De genetische structuur van de mensheid is als een ingebedde hiërarchie, waarbij de bevolking in de beide Amerika's en het zuiden van de Grote Oceaan een ondergroep is van de

genetische diversiteit die in Europees Azië te vinden is, wat zelf al een ondergroep is van de diversiteit, die in Afrika te vinden is.⁽¹⁾ In 1998 heeft de Amerikaanse Antropologische Associatie een “Verklaring over Rassen” uitgegeven, dat de volgende passage bevat:

Met de enorme uitbreiding van de wetenschappelijke kennis in (de twintigste) eeuw, is het echter duidelijk geworden, dat de menselijke bevolkingen niet ondubbelzinnig (naar twee kanten gericht), duidelijk onderscheiden, biologisch afzonderlijke groepen zijn. Het bewijs van de analyse van de genetica ... toont aan, dat de meeste fysieke variatie, ongeveer 94%, in de zogenaamde “raciale” groepen ligt. De traditionele geografische “raciale” groepen verschillen alleen van elkaar in ongeveer 6% van hun genen. Dat wil zeggen dat er een grotere variatie is binnen “raciale” groepen dan tussen hen. In aangrenzende bevolkingen overlappen de genen en fenotypische (fysieke) uitdrukkingen elkaar veel. Wanneer verschillende groepen in de loop van de geschiedenis met elkaar in contact kwamen hebben zij zich onderling gekruist. Het voortdurend delen van genetisch materiaal heeft de gehele mensheid als een enkele soort in stand gehouden.⁽²⁾

De genetica bevindt zich in het beginstadium en ontwikkelt zich dus in een snel tempo. Zoals onder zulke omstandigheden gebruikelijk is, persen de nieuwe ontdekkingen zich vrijwel dagelijks in het algemeen bewustzijn, en de mensen hebben de neiging deze aan te nemen en ze tot dogmatische theorieën te vervormen. In deze tijd zijn er volop veel te eenvoudige beweringen over ‘een gen voor dit’ en ‘een gen voor dat’, alleen om korte tijd later weer afgedankt te worden als nieuwe ontdekkingen de zekerheden van gisteren omverwerpen. Een andere mogelijkheid is dat mensen die een bepaalde zienswijze over de menselijke natuur hebben, in de val lopen van kritiekloos ontdekkingen aannemen, die hun positie versterken en gemakkelijk informatie negeren, die hun zienswijze zouden kunnen veranderen, ondermijnen, of misschien zelfs zouden transformeren.

Een voorbeeld daarvan is het zich sinds kort ontwikkelende veld van farmacogenética, dat is de studie van hoe de genetische opbouw van de mensen hun reactie op geneesmiddelen beïnvloedt. Een persbericht van het Sanger Centrum van de Cambridge Universiteit, meldde de wereld in juni 2000 dat het menselijke genoom eindelijk gedecodeerd was. “Informatie van het Menselijke Genoom Project wordt al toegepast in de strijd tegen

bepaalde genetische ziektes zoals spierdystrofie, maar kennis over het hele genoom zal tenslotte leiden tot een betere diagnose en behandeling van een serie aandoeningen van kanker tot hartkwalen. De eerste resultaten komen waarschijnlijk op het terrein van nieuwe, accurater, diagnostische proeven, en later in de ontwikkeling van persoonlijk opgevatte geneeskunde, wanneer behandeling en medicijnen gebaseerd zijn op de individuele genetische opbouw van een persoon.”⁽³⁾

Men heeft sindsdien ontdekt dat het genetische profiel van een patiënt soms inderdaad kan aangeven hoe hij op een bepaalde behandeling met medicijnen zal reageren. Verder onderzoek heeft onthuld dat bepaalde traditioneel waargenomen raciale groepen waarschijnlijker specifieke genetische patronen hebben. Deze patronen maken hen vatbaar voor bepaalde ziektes, waarbij sikkelcelanemie en het Tay Sachs syndroom (naam van een overleden Amerikaan uit New York) gewoonlijk genoemd worden, en ook invloed hebben op de mate waarin zij op een behandeling met bepaalde medicijnen zullen reageren. Dit heeft het idee weer teruggebracht dat traditionele raciale verschillen meer te maken hebben met de genetische grondslag dan tot kort werd gedacht, wat op zijn beurt de mensen er weer toe heeft aangezet te werken aan de studie en toepassing van genetica in een openlijke staat van beroering in de huidige tijd, en om verschillende redenen.

Zoals we reeds hebben opgemerkt is genetica een nieuwe wetenschap en dat zorgt niet voor gemakkelijke zekerheden, en de meeste mensen – wetenschappers inclusief – verlangen naar zekerheid. Onder velen bestaat ook een begrijpelijke angst, dat genetica tenslotte de vuren van racisme weer zal doen oplaaien door te bewijzen dat, wanneer de ene raciale groep herkenbaar van een andere groep verschilt, er slechts een kleine stap terug nodig is naar de scheidende nachtmerries van ingebeelde superioriteit en minderwaardigheid. Dat leidt tot een wanhopige speurtocht naar het bewijs, dat in de tegengestelde richting wijst, plus een afzwakken of neutraliseren van het bewijs, dat deze mening duidelijk steunt.

Genetica en de Vrije Wil

Velen onderschrijven de zienswijze dat genetica biologisch determinisme (ontkenning van de vrije wil) bevestigt. Dit houdt in, dat alles met betrekking tot ons, niet alleen ons lichaam, maar ook onze gedachten en gevoelens, evenals onze morele en godsdienstige waarden, ook het bewustzijn

zelf, te verklaren zijn door onze biochemische samenstelling, die op haar beurt weer bepaald wordt door een combinatie van geërfde karaktertrekken en aanleg. Er even over nadenken toont aan, dat dit een sombere kijk is op de conditie van de mens – onze waarden, gedachten, gevoelens, moraal, het vermogen om creatieve keuzes te maken enzovoort zijn gewoon bedrieglijke projecties van synaptische activiteit. Als dat waar is, dan betekent zulks, dat wij de loop van ons leven niet verder kunnen beïnvloeden dan het beeld op een bioscoopscherm er invloed op kan hebben wat voor film er door de projector gevoerd wordt.

Dan is er de zienswijze, die mensen ziet als sterk, maar niet uitsluitend bepaald door hun genen: het natuurlijke en maatschappelijke milieu heeft ook een belangrijke invloed. De zorg, die onze ouders ons geven, het voedsel dat wij eten, het water dat wij drinken, de lucht die wij inademen, ons culturele en sociale milieu, helpen ons allemaal om meer te worden dan onze genen als verwachting opgeven. Er even over nadenken wijst uit, dat dit nog een sombere kijk is op de conditie van de mens, want milieu invloeden bevinden zich nog steeds buiten het Zelf. Het dilemma waar dit ons voor stelt is kernachtig samengevat in het volgende korte gedicht.

Natuur of Voeding?

Het debat duurt voort.

Toch zijn we in beide gevallen

de willoze marionetten

van mechanisme of omstandigheden.

Spreekt de ploert de waarheid voor de magistraat

Wanneer hij zegt: “Het is niet mijn schuld,

Het zijn mijn genen” of, “mijn vader zette me ertoe aan”?

Of kan hij het slim spelen dat de natuur

handelde en de omstandigheden schonken

en zeggen: “Ik ben mijn ware zelf, sorry.

Ik *zal* dat niet weer doen”.

Deze manier van denken brengt de mensen er toe te vragen wat ons ware Zelf is en welke rol het speelt in het grote schema der dingen. Dit dwingt

ons er toe serieus naar het bewustzijn te kijken en te onderzoeken welke relatie er bestaat tussen het brein en het bewustzijn – wat is oorzaak en wat is gevolg? Dit is geen nieuw probleem: het wordt al eeuwenlang onderzocht en besproken door filosofen, psychologen, wetenschappers en spiritueel ingestelde mensen. Ook als we rekening houden met de vele ernstige problemen waarmee we tegenwoordig in de wereld geconfronteerd worden, is het in feite het belangrijkste waarmee de mensheid nu geconfronteerd wordt, daar het bepaalt of wij al dan niet de uitdagingen, problemen en gelegenheden kunnen aanpakken, die wij nu allemaal met vrije wil en redende creativiteit onder ogen zien. Het is duidelijk dat de vertakkingen van dit vraagstuk elk aspect van ons leven en onze waarden beïnvloeden, maar het grootste deel van de maatschappij, vooral in het Westen, is nog maar net begonnen dit te erkennen of het aan de orde te stellen. Bovendien zijn de huidige gepolariseerde uitersten van een fanatiek materialisme en een even fanatiek godsdienstig fundamentalisme niet dienstig. Niettemin wordt de mogelijkheid van een weg vooruit om een nieuw begrip over deze kwestie te krijgen onthuld in de leringen van de tijdloze wijsheid, die het fysieke lichaam, uiteraard met inbegrip van het brein, gewoon zien als een voertuig voor de individualiteit of het Zelf om in te incarneren. Om te beginnen is het een voertuig om ervaring op te doen, en later, tegen het einde van de lange cyclus van incarnaties, wordt het geleidelijk aan getransformeerd en veranderd in een voertuig waardoor de ziel zich kan uitdrukken in creativiteit en dienst.

Daar ras gewoonlijk bepaald wordt in termen van fysieke kenmerken, wordt het duidelijk waarom het nodig is deze kleine omweg te maken. Het denkbeeld van het Zelf, geboden door de vele ineengedraaide strengen van de leringen van de oude wijsheid, is als de gouden draad van Ariadne, die ons uit de doolhof van intellectuele impasse kan leiden, waarin de materialistische kijk van het universum en de mens ons heeft geleid. Het biedt de mogelijkheid van een Zelf, verrijkt door de kwaliteiten, door de vele verschillende incarnaties verworven, dat dus creatief inwerkt op zowel de genetische aanleg van het fysieke lichaam waardoor het moet werken, *als* op de milieu omstandigheden waarin het lot of keuze het heeft geplaatst. Dat plaatst de hele rassenkwestie meteen in een heel ander perspectief: het wordt nu een kwestie van creatief engagement met leven en verwantschap. De uiterlijke stoffelijke wereld wordt gekenmerkt door verschillen. Geen twee mensen zijn ooit hetzelfde. Elke familie is anders dan elke andere

familie. De vele groeperingen binnen de maatschappij en de grotere groeperingen van volken, die wij naties noemen, zijn allemaal uniek. Wij moeten erkennen, dat verschillen en diversiteit en de multiculturele visie van groot belang zijn. Door de verschillen te vieren en ervan te genieten is het, dat wij waarlijk begrip krijgen van wat menselijke eenheid werkelijk betekent. Het is geen intellectuele leerstelling, of een opgelegde uniformiteit; het is een ervaring van het hart en dus een aanvaarden van de realiteit. Waar wij in het verleden de fout in zijn gegaan en daar nu nog mee doorgaan is verschillen te veranderen in een scheidsmuur. Zodra zo'n barrière is opgeworpen zorgt die voor wantrouwen, jaloezie, egoïstische wedijver en conflicten. Daardoor wordt veel leed veroorzaakt en, kunnen we er aan toevoegen, aan veel lijden wordt men door zijn vernieling blootgesteld.

Ras en Cultuur

We hebben laten zien hoe de moderne werenschap aantoont, dat de mensheid een op zichzelf staande soort is. Dit bevestigt de spirituele ervaring van verlichte mensen over heel de wereld, dat de realiteit er een is van een “ware broederschap van mensen, *gebaseerd op het ene goddelijke leven, werkend door de ene ziel en zich uitdrukkend door de ene mensheid*”.

(4)

Welk belang moeten we dan hechten aan de verschillen tussen mensen en groepen? Het is geen genetische diversiteit, zoals we gezien hebben. Maar zou het verklaard kunnen worden door culturele diversiteit? Deze vraag brengt ons in de wereld van emotie en gedachten, in het gebied van mythe en archetype, en in de spirituele realiteit, die wij de ziel noemen. Ondanks het feit dat deze ontastbaar zijn voor zover het de moderne mensheid betreft, vormen ze een werkelijkheid met een sterke werking en belichamen energieën en krachten, die al onze levens op allerlei manieren bepalen. Als afzonderlijke personen ervaren wij enorm veel uiteenlopende gedachten en emoties. Maar waar komen die ideeën vandaan? Zijn ze van onszelf, of hebben we ze afgetapt van gedachten, waarover door vele denkvermogens al is nagedacht en in details is gesproken? De gevoelens die wij hebben: zijn ze voor ons uniek, of maken ze deel uit van een stroom emoties, die een bevolking naar een gedeelde ervaring van enthousiasme of angst zweept, naar triomfalisme of het verlangen naar wraak? En naast gedachten en emoties moeten wij het bestaan van de ziel erkennen, die de realiteit achter alle vormen is en die er kwaliteit aan verleent. Zo is b.v. het

onderscheidende kenmerk van een natie een uitdrukking van de energie, dat van de ziel van die natie komt. Zien wij niet in, dat de kunst, muziek, literatuur, architectuur, het intellectuele en spirituele leven van een natie gekleurd wordt door een bepaald ‘kenmerk’ dat de mensen in staat stelt het te erkennen voor wat het is? Russische literatuur b.v., of die nu is van de pen van Solzhenitsyn, van Tolstoy of van Dostojevsky, is onmiskenbaar Russisch. In de wereld van de opera kan men Verdi nooit verwarren met Wagner.

Wij willen er op wijzen dat soortgelijke energieën en krachten in het spel zijn wanneer het raciale groepen betreft. Deze hebben hun eigen unieke gedachtevormen en identiteiten voortgebracht, en de zelfgekozen leden van bepaalde raciale groepen hebben zich “afgestemd” op hun specifieke gedachtepatronen en gevoelens, die op talloze herkenbare manieren hun uitdrukking vinden. Dit is vooral interessant om waar te nemen wanneer de voorstanders ervan fysiek niet van elkaar te onderscheiden zijn, en er toch een duidelijk en bewust erkend onderscheid is in hun verschillende kenmerken. Denk b.v. aan de Rooms Katholieke en Protestantse Gemeenschappen in Noord-Ierland. Hun conflict heeft historische scheidsmuren opgeworpen, niet alleen in psychologische zin van begripsbarrières en conflicterende loyaliteiten, maar ook letterlijk in de straten van Belfast en Londonderry/Derry. Hetzelfde zien wij gebeuren in het Midden-Oosten, met muren van haat die Israëliërs en Palestijnen verdelen, die beiden traditioneel als Semitische volken getypeerd worden, maar wier oppositionele identiteiten een van de gevaarlijkste conflicten in de moderne wereld hebben geschapen.

Dit betekent, dat de voornaamste locus (in de biologie plaats op de genetische kaart) van rassenidentiteit helemaal niet fysiek is. Het zijn de patronen van denken en emoties waarop een volk resoneert. En indien rassen en etnische identiteit meer een emotionele en mentale realiteit is dan een fysieke, dan biedt dat ons een echte kans om het aan te pakken, want het is een probleem van zienswijze, van denkgewoonten en van emotiepatronen. Laten we daar even naar kijken. Als individuele personen maken we er een systeem van periodiek op ons leven terug te kijken. Wordt dat diepgaand gedaan, dan ziet men dat achter de handelingen en het spreken van het dagelijkse leven waarneembare patronen van gedachten en emotionele stemmingen liggen, van de hoogste door de ziel geïnspireerde tot de laagste egoïstische instincten. Veel mensen – misschien zelfs de meesten – zijn

zich dat helemaal niet bewust. Maar zodra we ons daarvan bewust zijn geworden, wordt het mogelijk ze op een creatieve manier aan te pakken. Wij leren te koesteren wat goed en progressief is, en betere in de plaats te stellen van die motieven, gedachten of emotionele patronen, die duidelijk schadelijk en achteruitgaand zijn. Dat klinkt gemakkelijk om te doen, maar in de praktijk vraagt het veel tijd van zelfwaarneming en zelfdiscipline om de gewenste veranderingen tot stand te brengen en ze tot gewoonten te transformeren. Zelfs dan, nadat men jaren geloofd heeft dat een bepaalde reactie of een gedragspatroon iets van het verleden was, doen zich onvermijdelijk omstandigheden voor, die het ongewenste weer tot leven brengen. Dat is natuurlijk de essentie van hulpverlening en psychotherapie.

Racisme aanpakken

De grote vraag is: kan deze techniek van persoonlijke beoordeling en verandering aangepast worden voor gebruik op collectief niveau? Terwijl het wel duidelijk is, dat men niet kan verwachten succes van de ene op de andere dag te bereiken, zijn er goede gronden voor een positief antwoord op deze vraag.

Laten wij eerst inzien, dat wij een belangrijk onderscheid moeten maken: tussen rassen vooroordeel, wat een manifestatie is van verwantschapspatronen die op onwetendheid en angst gebaseerd zijn, en als zodanig een emotionele toestand is, die door opvoeding en meer maatschappelijk contact verholpen kan worden; en een kwaadaardig racisme, dat bewust het gevoel van afgescheidenheid en verkeerd geloof in superioriteit en inferioriteit wil vasthouden en propageren, wat het product is van een denkvermogen, dat vervormd is door illusies van afgescheidenheid en haat in verschillende graden. Daar zijn duidelijk verschillende technieken voor nodig om ze te overwinnen, en in de afgelopen twee eeuwen hebben Ngo's, regeringen en groepen over de hele wereld, de grote wereldgodsdiensten, en later ook de VN met hun verschillende agentschappen geprobeerd daar met een verschillende mate van succes wat aan te doen.

Om rassenvooroordeel te bestrijden zijn allerlei gereedschappen ontwikkeld, die zich richten op opvoedkundige programma's, die goede verhoudingen en integratie aanmoedigen, en die zich ook richten op de noodzaak om de ongelijkheden van rijkdom en armoede te verbeteren die de achterdocht en vijandigheid tussen verschillen raciale groepen in maatschappijen over de hele wereld erger maken. Deze gereedschappen zijn

ontworpen doordat leidende dienaren en groepen mensen van goede wil in gemeenschappen over de hele wereld de toestand van hun maatschappij “opnieuw hebben bekeken” en de middelen hebben uitgewerkt om daar te komen. Als gevolg daarvan heeft financiële steun van verschillende afdelingen van de regering, evenals van de vrijwillige en private sector, het mogelijk gemaakt vele verschillende lokale gemeenschappen, nationale en internationale initiatieven te ondersteunen.

Een voorbeeld daarvan in Brittannië is de Runnymede Trust. Dit is een “onafhankelijke organisatie voor beleidsonderzoek, die zich richt op gelijkheid en gerechtigheid door het bevorderen van een succesvolle multi-etnische maatschappij”. Runnymede gelooft dat de weg vooruit ligt in het opbouwen van effectieve partnerschappen, en ze is steeds bezig deze te ontwikkelen bij de vrijwilligers sector, de regering, lokale autoriteiten, en ondernemingen in Engeland en Europa. De Trust werkt er aan om beraadslagingen te stimuleren en vooruitkijkende strategieën voor te stellen op terreinen van openbaar beleid zoals onderwijs en opvoeding, het stelsel van criminele rechtspraak, werkgelegenheid en burgerschap. Sinds 1968, toen Runnymede werd opgericht, heeft ze eraan gewerkt om een positief beeld te vestigen en te behouden van wat het betekent om positief te leven in een maatschappij, die zowel multi-etnisch als cultureel verschillend is. Runnymede blijft ook vandaag met een nadenkende en onafhankelijke openbare stem over dit thema praten.

Een ander voorbeeld is het European Network against Racism (ENAR). Dit netwerk propageert de kwestie van gelijke behandeling voor etnische minderheden en niet-Europese landgenoten, die in de Europese Unie wonen. ENAR is een netwerk van Europese Ngo's om racisme in alle EU lidstaten te bestrijden. De Ngo's hebben Nationale Coördinaties (NC's) gevormd, die het lidmaatschap van ENAR vertegenwoordigen en etnische minderheden, immigranten organisaties, informatiecentra, advocatengroepen, vakverenigingen, op geloof gebaseerde organisaties en vele andere insluiten. Democratisch gekozen vertegenwoordigers van elke NC wonen de vergaderingen van het Netwerk bij, waar zij geconsulteerd worden over beleids- en statutaire kwesties. Een van de vertegenwoordigers van elke NC moet tot een etnische minderheid behoren.

“ENAR is vastbesloten de strijd aan te binden tegen racisme, rassendiscriminatie, vreemdelingenhaat en angst en daarmee verwante intolerantie,

gelijkheid te bevorderen tussen burgers van de Europese Unie en burgers van derde landen, en om lokale/nationale/regionale initiatieven te koppelen aan initiatieven van de Europese Unie” (voor meer informatie, zie www.enareu.org)

Een andere in Engeland gebaseerde NGO is de Minority Rights Group International (Internationale Groep voor Minderheidsrechten), die meer dan 40 jaar ervaring heeft in het werken met niet-dominante ethische, godsdienstige en taalkundige gemeenschappen. Ze brengt een lange-termijn visie van deze thema's tot uitdrukking in al het werk dat ze verricht. MRG werkt met diverse minderheden zoals de Batwa in Centraal Afrika, de Roma in Europa, Christenen in Irak en Dalits in India en Nepal, om er enkele te noemen. Hun website op www.minorityrights.org vertelt hoe deze groep “wereldwijd campagne voert met ongeveer 130 partners in meer dan 60 landen om te garanderen, dat minder bevoorrechte minderheden en inheemse volkeren, vaak de armsten van de armen, hun stem kunnen laten horen”. Ze hebben een raadgevende status bij de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties (ECOSOC) en de status van waarnemer bij de Afrikaanse Commissie voor Mensen en Volkeren Rechten.

De Amerikaanse Antropologische Associatie heeft een project over ras opgezet met als centraal thema de kwestie “Ras: Zijn wij zo verschillend”? Het Project “probeert het huidige denken over en verschillen tussen mensen uit te breiden en een integrerende en veelomvattende kijk van dit complexe onderwerp aan te moedigen”. Door een reeks activiteiten heeft RASSEN Project papieren en artikelen die de verscheidenheid in rassen en mensen vanuit verschillende gezichtspunten onderzoeken, onder wetenschappers en studenten uitgedeeld. Die zijn allemaal beschikbaar op hun website op www.understandingrace.org – naast de ‘Activiteiten’ deel van de website hoofdpunten tot nadenken stemmende *interactieve* maatstaven, die de rassen veroordelen en de huidige mensheid als een eenheid uitdagen. Het project heeft ook de eerste nationale reis-studiebeurs ingesteld om de verhalen over rassen te vertellen vanuit biologisch, cultureel, en historisch gezichtspunt. De combinatie van deze perspectieven biedt een weergaloze kijk op ras en racisme in de Verenigde Staten.

Aan de andere kant van de wereld is er de Indonesische Anti Racisme Sociëteit die “het idee en ideaal van gelijkheid van de mensen propageert, ongeacht de achtergrond van hun afkomst, godsdienst, nationale of etnische

oorsprong”. Ze houdt zich bezig met “het scheppen van een sociaal milieu, dat culturele en fysieke verschillen naar waarde schat en dat gelijkheid met haar leden deelt”. De Sociëteit merkt op, dat verandering alleen mogelijk is door mensen te behandelen met het respect dat zij verdienen. Zij geloven dat “Mensen die racist zijn niet slecht zijn, niet kwaad, niet gehaat moeten worden. Deze mensen zijn alleen verkeerd geïnformeerd. En om iets van een verandering teweeg te brengen moeten wij helpen hen te informeren – dat kan nooit bereikt worden met geweld, boosheid of haat. Wij moeten geweldloos zijn, niet alleen in actie, maar ook in woord en gedachte” (zie: <http://insearching.tripod.com/english.html>)

Bevestigende Actie

Een nog steeds omstreden gereedschap, maar doeltreffend indien verstandig gebruikt, is bevestigende actie of positieve discriminatie. Onder andere, zoals het propageren van een vertegenwoordiging in parlementen, kan dat gemeenschappen met verschillende rassen in staat stellen sprongsgewijs heen te komen over het ontmoedigend trage tempo van van nature bereikte rassengelijkheid en integratie, en daar sneller te komen. Het is interessant op te merken, dat Artikel 2.2. van “De Internationale Conventie voor de Uitroeijing van ALLE vormen van Rassendiscriminatie’ positieve actieprogramma’s steunt als een remedie voor systematische discriminatie. Ze dringt er echter op aan, dat zulke programma’s beëindigd worden zodra zij hun doel hebben bereikt.

Het is veel moeilijker om met kwaadaardig racisme om te gaan. Er is gewoonlijk wetgeving en dwang van de regering voor nodig, naast een voortdurend opvoedkundig aspect. Voorbeelden hiervan zijn de verschillende Rassenverhoudingen Besluiten, die door veel landen zijn ingevoerd. In Brittannië b.v. maakt het Rassenverhoudingen Besluit van 1976 het o.a. onwettig iemand te discrimineren op grond van ras, kleur, nationaliteit (inclusief burgerschap), of etnische of nationale oorsprong. Dit Besluit werd bovendien in 2000 gewijzigd om aan overheidsinstanties algemene plichten op te leggen om rassengelijkheid te bevorderen.

Landen waar racisme institutioneel wordt doorgedreven, worden met heel grote moeilijkheden geconfronteerd. De geschiedenis leert ons, dat zulke systemen alleen overwonnen kunnen worden door een combinatie van een buitengewoon heldere kijk op juiste menselijke verhoudingen en groepen mensen, die in de hoogste mate gemotiveerd zijn en die bereid zijn

alles te offeren om de noodzakelijke diepgaande veranderingen in het systeem teweeg te brengen. Duitsland onder het Derde Rijk was daar het beste voorbeeld van, met theorieën van een meestersras, dat rechtstreeks leidde tot programma's van de Staat om de ongewensten uit te roeien, hetgeen in rassentermen omvatte de Joden, de Roma en de Polen. En er was een wrede, verschrikkelijke oorlog voor nodig om dat systeem uit te roeien.

Aan het eind van de Tweede Wereldoorlog kwam idealisme tot grote bloei met een visie om de wereld langs nieuwe, betere lijnen te maken. De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 ordende dit idealisme in een stel beginselen, dat nog steeds het verlangde doel van de mensheid belichaamt. ⁽⁵⁾ Deze Verklaring geeft allereerst erkenning aan de gelijkheid van alle mensen en verklaart, dat niemand onder discriminatie mag lijden om zijn rassen, etnische of godsdienstige achtergrond. Een terugblik op de tientallen jaren die sindsdien verlopen zijn, geeft ons een duaal beeld. Aan de ene kant zien we een proces van kristallisatie, daar de scheidende instincten in het menselijke denkvermogen materialiseerde in bewegingen om rassenscheiding te bevorderen. De instelling van apartheid in Zuid Afrika met de ontstellend slechte behandeling van de niet blanke bevolking; het verankerde racisme van de zuidelijke staten van de VS; en het vestigen van de staat Israël in het Midden-Oosten, met de mishandeling van de Palestijnen, zijn er slechts drie voorbeelden van.

Aan de andere kant is er een bemoedigend beeld van een gestaag overwinnen van deze neigingen om te scheiden. De strijd tegen apartheid in Zuid Afrika triomfeerde met het vrijlaten uit de gevangenis van Nelson Mandela, en in zijn verkiezing tot President kort daarna. Een bijzonder belangrijk hoogtepunt van Zuid-Afrika na de apartheid was de Waarheids en Verzoenings Commissie, die onder voorzitterschap van Aartsbisschop Desmond Tutu werd ingesteld. Hoewel dit niet de eerste van zulke commissies was, bereikte ze niettemin twee opmerkelijke resultaten. Ze gaf de mensen aan beide kanten van de vroegere rassenverdeling de kans om hun schuld te erkennen aan een van de gruwelijkheden die hadden plaats gevonden, en de vergeving te vragen van hen die zij onrecht hadden aangedaan. Zo was het een middel tot een opmerkelijke genezing. Het gaf ook nieuwe kracht aan het idee, dat berouw en vergeving praktische middelen zijn om vooruitgang te bevorderen. Een voorbeeld daarvan was in 2008 toen de Australische Minister-President, Kevin Rudd, een formele verontschuldiging richtte tot de inboorlingen voor de behandeling die zij hadden

gekregen van de Europese kolonisten, vooral wat nu bekend staat als de Gestolen Generaties – “dit bezoedelde hoofdstuk in onze nationale geschiedenis” zoals hij het noemde.

Wij moeten bedenken, dat deze stuwkracht van menselijke vooruitgang het bewuste besluit vereiste van vele gewone mensen om een leven van offeren te leiden. En terwijl wij de namen van de leiders in ere houden – Martin Luther King, Nelson Mandela, om maar een paar voorbeelden te noemen – zijn er vele duizenden mensen, van alle rassen, die al het mogelijke doen en blijven doen voor de zaak van emancipatie en vrijheid, soms tot het uiterste offer.

Dankzij het werk van deze groep werelddienaren is er in vele landen veel vooruitgang geboekt in de rassenrelaties. In Brittannië werd op 19 januari 2009 een rapport gepubliceerd door de Equality and Human Rights Commission (Commissie voor Gelijkheid en Mensenrechten) dat aantoonde, dat er een nieuw, groeiend verschil tussen jonge mensen is, dat heel het begrip ras steeds moeilijker te definiëren maakt. *Etniciteit en Familie, Verhoudingen Binnen en Tussen Etnische Groepen*, opgesteld in opdracht van de universiteit van Essex maakt duidelijk dat het percentage jonge mensen met een etnische minderheidsachtergrond toeneemt, evenals het aantal jonge mensen van families met een gemengd ras als achtergrond. Volgens het verslag is het zo dat, als de huidige trend doorgaat, etnische minderheden en mensen met een gemengd ras als achtergrond in de toekomst een groot deel van de bevolking zullen uitmaken. ⁽⁶⁾

Het rapport kijkt ook naar het toenemen van interetnische verwantschappen, waarvan het opmerkt, dat het vaak gezien wordt als een aanwijzing voor de omvang van de openheid in verschillende maatschappijen en de mate waarin identiteiten in de loop der tijd zich aanpassen en veranderen. Volgens het rapport zijn zij “genomen om een thermometer te zijn van etnische verhoudingen in speciale maatschappijen”.

Het rapport wijst er op, dat de afname van partnerschappen onder mensen van dezelfde etnische achtergrond de algemene zienswijze weerspiegelt, dat het ras zelf niet een basis verschaft die zo betekenisvol is wanneer het erom gaat een partner te kiezen, vergeleken bij andere dingen die jonge mensen gemeen hebben, zoals opvoeding en opleiding, vrienden, opvattingen en geloofsovertuigingen.

Een zegsman van de Equality and Human Rights Commission zei: “Brittannië is opmerkelijk aan het veranderen. Een op de vijf van onze kinderen heeft een etnische minderheidsachtergrond en het is waarschijnlijk dat jonge mensen zes maal vaker van een gemengd ras zijn dan volwassenen. Het oude, polariserende debat over zwart en blank is aan het veranderen en de volgende generatie zal rassen niet op dezelfde manier zien als wij ze zien”.

Een opmerkelijke gebeurtenis in januari 2009 was de inauguratie van Barack Obama als President van de Verenigde Staten. Dit werd door miljoenen mensen over de hele wereld beschouwd als een levend symbool, dat de moeilijkste barrières overwonnen kunnen worden en een nieuwe weg geschapen kan worden. Het merkwaardige heeft een wonderlijke gewoonte om alledaags te worden, en tegen de tijd dat dit commentaar gelezen wordt, zal het feit, dat hij de eerste niet-blanke president van de VS is minder belangrijk geworden zijn in vergelijking met de kwaliteiten van zijn karakter, zijn vermogen tot inzicht, en met de gevolgen van het beleid en beslissingen van zijn regering.

Wanneer wij naar de factoren kijken die voor betere rassenverhoudingen hebben gezorgd, dan is het duidelijk dat de technieken van persoonlijke bezinning en transformatie inderdaad in vele gevallen is uitgebreid tot gemeenschaps- en nationaal niveau. Dat is een heel bemoedigende karaktertrek van de huidige mensheid.

Wat Heeft de Toekomst in Petto?

“De wereld is tegenwoordig heel erg klein en de mensen ontdekken (soms voor het eerst in hun leven), dat de mensheid één is en dat alle mensen, ongeacht hun huidskleur of het land waarin zij wonen, op elkaar lijken. ... De wereld zelf is een grote smeltkroes, waaruit de Ene Mensheid te voorschijn komt”.

Alice Bailey: *Opvoeding in het Nieuwe Tijdperk*,
Eng.p.46

Wij beweerden aan het begin van dit commentaar, dat veel mensen het inzicht hebben omvat van een wereld waarin rassen- en etnisch bewustzijn geen barrière voor juiste menselijke verhoudingen is, en dat enkelen de mogelijkheid kunnen aanvoelen van een deuropening voor ons allen naar een wereld na rassen en na etniciteit. Wij geloven, dat dit geen utopische

droom is; het is zelfs niet alleen een praktisch en bereikbaar doel. Het is gewoon dat het nu essentieel en dringend noodzakelijk is. De vraag is, hoe lang het duurt voordat het in belangrijke mate bereikt is. Dit hangt af van het voortdurende, toegewijde, door liefde geïnspireerde en tot liefde inspirerende harde werk van die dienaren en groepen binnen de menselijke familie, wier dharma het is ons daar te brengen.

De woorden van Martin Luther King in zijn toespraak bij de Vrijheidstocht te St. Louis in 1957 zijn nu nog even waar als ze toen waren. “Er zijn drie basis houdingen die men kan aannemen ten opzichte van de vraag van vooruitgang op het gebied van rassenverhoudingen. En de eerste houding die men kan aannemen is die van extreem optimisme. Nu kan de extreme optimist argumenteren, dat we al een hele lange weg hebben afgelegd op het gebied van rassenverhoudingen. Hij zal trots wijzen op de fantastische schreden voorwaarts die wij in de laatste tientallen jaren gedaan hebben op het gebied van burgerrechten. Daaruit zal hij dan concluderen dat het probleem bijna opgelost is, en dat we gemakkelijk langs de kant van de weg kunnen gaan zitten wachten op de komst van het onvermijdelijke. De tweede houding die men kan aannemen ten opzichte van de kwestie van vooruitgang op het gebied van rassenverhoudingen, is dat van extreem pessimisme. Het extreme pessimisme ... zou concluderen dat er geen vooruitgang op het gebied van rassenverhoudingen kan zijn. Nu zult u opmerken dat de extreme optimist en de extreme pessimist minstens een ding gemeen hebben: zij zijn het er beiden over eens dat wij moeten zitten en niets moeten doen op het gebied van rassenverhoudingen ... [Maar] de realist ... probeert de waarheid van twee tegengestelden in overeenstemming te brengen, terwijl hij de extremen van beiden vermijdt. De realist zal het dus eens zijn met de optimist, dat we al een heel eind gekomen zijn. Maar dat zal hij in evenwicht brengen door het met de pessimist eens te zijn, dat we nog een lange weg te gaan hebben. En over dit grondthema wil ik vanavond verder gaan. We zijn al een heel eind gekomen, maar we hebben nog een hele lange weg te gaan”.

Laten wij bedenken, dat deze toespraak gericht was op rassenverhoudingen in het midden van de twintigste eeuw in Amerika. Nu, 50 jaar later, wanneer wij een stap terug doen en naar de toestand van de rassenverhoudingen in de wereld als geheel kijken, dan worden we ons ervan bewust, dat er in vrijwel elk land situaties zijn van slechts gedeeltelijk goedge maakte verhoudingen tussen de verschillende etnische en rassen groepen. In som-

mige plaatsen zijn diepgewortelde conflicten, die al eeuwen duren, die rassen en etnische spanningen verergeren tot gevaarlijke niveaus, en in sommige gevallen tot het niveau van uitroeiing.

Wij hebben ook te maken met de erfenis van slavernij, want dit heeft vaak de contouren van rassenscheiding gevolgd. Sommige mensen dat slavernij tot een verleden behoort, dat wij gelukkig achter ons gelaten hebben. Maar de realiteit is voor velen heel anders. Voor deze mensen is de pijn van slavernij nog steeds ruw en niet verholpen, daar het een hoog profiel inneemt in het bewustzijn van vele groepen in maatschappijen over de hele wereld. Dit moet door ons allen erkend worden met een diep gevoel van nederigheid voor gedeeld lijden en gedeeld kwaad voordat de pijn omgezet en ingelost kan worden. In dit en vele andere opzichten is er nog steeds een hele lange weg te gaan.

Wij moeten in onze overwegingen ook de wetenschap incalculeren, dat wij nu in een tijd leven waarin krachten binnen de mensheid en in de wereld der natuur, waarvan er vele door onszelf in beweging zijn gezet, een ongekende en wijdverspreide erkenning afdwingen van de realiteiten en moeilijkheden waar we allemaal mee geconfronteerd worden. Gelukkig is er nu geen ontwijken meer aan, geen mogelijk om in een wereld van illusie te ontvluchten.

Invloed van de Economische en Ecologische Crises

Van bijzonder belang voor zover het de maatschappelijke verhoudingen betreft is de huidige druk op de mensheid door de tweevoudige crisis van economische en ecologische instabiliteit. Aan het einde van 2008 leidde de internationale bank- en creditcrisis tot een instorting van de consumptieve vraag, de stagnatie van industrie en een enorme toename van het aantal werklozen, en met werkloosheid komt hartverscheurende armoede. De hoop, dat er een snel herstel van deze crisis komt lijkt naïef onrealistisch. Er is inderdaad een hele sterke mening, die dit als een lange termijn conditie beschouwt, daar het gebeurt in een tijd waarin men inziet, dat het milieu effect van de menselijke economische activiteit nu niet duurzaam en een grote zorg voor alle denkende mensen is. Dat houdt onder andere in hogere prijzen voor voedsel en energie, wat de allereerste levensbehoeften voor ieder mens zijn. Voor de rijken betekent dit, dat een groter deel van hun inkomen naar hun inkopen zal gaan. Voor de armen bestaat het risico, dat

voedsel en energie soms onbetaalbaar zijn; voor de allerarmsten is dit een zekerheid.

De schakel tussen armoede en rassen intolerantie zit nu goed vast. In feite is 't het doelbewust geadopteerde thema van de Speciale Rapporteur van de VN voor hedendaagse vormen van racisme, rassendiscriminatie, vreemdelingenhaat en verwante intolerantie, Githu Muigai van Kenya (benoemd in 2008). Op een Persconferentie in New York tijdens zijn benoeming, kondigde hij aan, dat de verhouding tussen armoede en racisme de kern van zijn mandaat was. Hij wees er op, dat de slachtoffers van racisme, vooral de minderheden, ertoe neigden in elke maatschappij de economisch meest marginale groep te gaan vormen. "Een onmiskenbaar getuigenis van de historische invloed van racisme, en de huidige veerkracht ervan, is de overlapping tussen armoede en etniciteit over de hele wereld. Een verschrikkelijke consequentie van de socio-economische kwetsbaarheid van minderheden is de dubbele invloed, die de financiële crisis op hen zal hebben. Evenals vele anderen zullen zij lijden van wegvallende salarissen, toenemende werkloosheid en zelfs een kritieker levensniveau. Maar bovendien zijn zij ook vatbaarder voor vele uitdrukkingen van racisme, rassendiscriminatie, vreemdelingenhaat en verwante intolerantie".

Deze voorstelling maakt het urgent belangrijk om een wereldwijde cultuur te vestigen van rassen empathie en tolerantie, om de herleving van rassen wantrouwen en haat af te wenden, die op het ogenblik te dicht aan de oppervlakte ligt om je op je gemak te voelen. Het is niet genoeg tolerantie en begrip te prediken. Wij moeten een wereld opbouwen waarin voldoende materiële noodzakelijke behoeften beschikbaar zijn voor allen, waarin opvoeding en opleiding beschikbaar is voor allen, en waarin de mogelijkheid voor creatief werk binnen ieders bereik ligt.

Serieuze stemmen betwijfelen nu dat dit mogelijk is, daar het bereiken van de millennium ontwikkelingsdoeleinden, ondanks enkele opmerkelijke succesverhalen, terugwijken tot in de toekomst. Maar deze gedachte brengt ons tot het laatste, en in sommige opzichten belangrijkste deel van dit commentaar.

Spirituele Technieken en Wereldproblemen

In de kern van alle problemen van de mensheid, en vooral het probleem van rassen en etnische scheidingen, ligt de fundamentele behoefte juiste menselijke verhoudingen op te bouwen.

Zoals veel mensen in de loop der eeuwen hebben ontdekt, onder wie de grootsten die de mensheid heeft voortgebracht, wanneer alle mensen en materiële hulpmiddelen er niet in geslaagd zijn een ware, blijvende oplossing voor een probleem te vinden, dan wordt een deur ontdekt, die een doorgang voor het bewustzijn biedt naar de innerlijke wereld van de ziel en de intuïtie, en de spirituele wil. Door deze deur is het, dat we kracht kunnen aantrekken, nieuwe inzichten kunnen opwekken, en de energie van bekrachtigende en ziele-inspirerende gedachten naar de kern van een probleem kunnen richten, waar sleutelwerkers en groepen worstelen om een doorbraak te bereiken.

Laat er geen illusie over bestaan dat dit het uiterlijke werk tot een makkie maakt. Het harde, ononderbroken werk moet doorgaan, de spanning is vreselijk, maar er valt een nieuw licht op het probleem, en er is een nieuwe zekerheid, dat het goede tenslotte zal triomferen.

Het werk van mensen die ervaren zijn in bidden en mediteren, ligt achter de schermen en is anoniem, maar is van uitermate groot belang. Het bouwt letterlijk een levenslijn in de spirituele wereld, waarvan verlichte mensen in elke spirituele filosofie en godsdienst hebben getuigd. Om te besluiten willen wij u voorstellen een gedisciplineerd, regelmatig begin te maken met een creatieve gebedsvorm of meditatie als een specifieke bijdrage aan het oplossen van de kwesties, die in dit commentaar besproken worden. Als u deze suggestie opneemt, bedenk dan, dat u zich aansluit bij een toegewijde groep mensen over de hele wereld, die samenwerken om de gedachtevorm van juiste menselijke verhoudingen te versterken, zodat die de werkers op de specifieke terreinen van rassenkwesties sterker kan maken. Wij stellen voor, dat u de Grote Aanroep in uw meditatie opneemt. Dit wereldgebed is een prachtige formule voor integratie van mens en planeet; de betekenis ervan voor het opheffen van rassenverschillen is duidelijk en rechtstreeks. Door een toegewijde groep mensen gebruikt kan het werkelijk helpen de gedachtevorm van de ene mensheid in de gedachten van de mensen overal te verankeren, het kan de werkers in het veld machtiger maken, en het kan voor ons allen een pad naar een betere wereld verlichten.

DE GROTE AANROEP

**Vanuit het punt van Licht in het Denken van God,
Strome licht in het denken van de mensen.
Dat Licht op aarde nederdale.**

**Vanuit het punt van Liefde in het Hart van God
Strome liefde in de harten van de mensen.
Moge Christus tot de aarde wederkeren.**

**Vanuit het centrum waar Gods wil gekend wordt,
Richte doel de kleine wil der mensen –
Het doel, dat de Meesters kennen en dienen.**

**Vanuit het centrum dat wij mensheid noemen,
Verwezenlijke zich het Plan van Liefde en Licht,
En moge het de deur verzegelen waar het kwaad verblijft.
Laat Licht en Liefde en Macht het Plan op aarde herstellen.**

OM

OM

OM

- (1) Zie onder andere: http://en.wikipedia.org/wiki/Recent_single-origin_hypothesis
- (2) www.aaanet.org/stmts/racepp.htm
- (3) www.sanger.ac.uk/HGP/draft2000/mainrelease.shtml
- (4) Alice Bailey. *The Externalisation of the Hierarchy* p.595
- (5) Wereld Goede Wil heeft onlangs een brochure uitgegeven waarin de Universele Verklaringen van de Rechten van de Mens werden belicht onder de titel: Wegwijzer naar vrijheid. Een kopie kan op aanvraag bekomen worden.
- (6) Het rapport kan gedownload worden als een PDF file van de Commissie voor gelijke rechten en Mensenrechten op: www.equalityhumanrights.com/uploaded_files/raceinbritain/ethnicity_and_family_report.pdf